

Esa Kinnunen

Ruwais

Matkakertomus 1.9.2007 - 31.12.2014

RUWAIS

Matkakertomus 1.9.2007 – 31.12.2014

Veni et Cecidi in Caritate

Esa Kinnunen

Ruwais

Tositapahtumiin perustuva matkakertomus. Yhdistyneet
Arabiemiirikunnat (United Arab Emirates), Ruwais
1.9.2007 – 31.12.2014.

© 2019 Esa Kinnunen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-976-1

Sisällysluettelo

1. Prologi	5
2. Yhdistyneet arabiemiirikunnat, UAE	12
3. Elämää ja erotiikkaa	82
4. Rakastuin Filippiiniläiseen	164
5. Matkat Filippiineille	171
6. Häät Dubaissa ja Filippiineillä	263
7. Suuri suru	285
8. Lapsi	296
9. Ajokortti	314
10. Vaarallinen Liikennekulttuuri	325
11. Autojen hankinta	343
12. Poimintoja arjesta	355
13. Tutustumisretket	439
14. Maailmalla tapahtunutta	458
15. Poimintoja Islamista	479
16. Taloprojekti	500
17. Takaisin kotiin	541
18. Lopuksi	563

Prologi

Tämä matkakertomus on dokumentti kokemuksistani Yhdistyneissä Arabiemiirikunnissa (United Arab Emirates, UAE) viettämästäni seitsemästä vuodesta (01.09.2007 - 31.12.2014). Tässä kirjassa keskitytään vapaa-ajan tapahtumiin. Työstä kerrotaan vain tärkeimpiä tapahtumia, jotka sopivasti täydentävät tätä matkakertomusta. Tarinat perustuvat tosیتapahtumiin, jotka on päivittäin käsin kirjoitettu muistikirjoihini. Niitä olen käyttänyt lähdeteksena tätä kertomusta kirjoittaessani. Päivittäiset tapahtumat kerrotaan niin tarkasti kuin ne on dokumentoitu päiväkirjoihini. Samalla olen tuonut esille poimintoja Islamilaisesta kulttuurista ja maailman tapahtumista, koska ne ovat kiinnostaneet minua.

Vuoden 2000 alkuvuosina minulla heräsi mielenkiinto mahdollisuudesta mennä töihin UAE'hen. Kollegoitani meni ja heiltä saamani positiivisten kertomusten innoittamana aloin pohdiskella itsekseni: ”Minustakin voisi olla apua UAE'ssä Borougen laboratorio-projekteissa.” Borouge ykkösen aikaan perheeni tilanne oli kiireinen.

Oli meneillään omakotitalon rakennusprojekti, lapset olivat koulussa ja en ollut vielä valmis ulkomaan komennuksen ajaksi jättämään perhettäni. Ajattelin: ”Antaa ensin kollegoiden mennä edeltä ja katsotaan miten he pärjäävät?” Jos he menestyvät, ehkä minäkin onnistun työssäni. Olen ollut yleensä hyvin kriittinen itselleni. Päätös lähteä ulkomaille töihin kypsyi niistä kokemuksista, joita sain kuulla ensimmäiseltä ns. pioneeriryhmältä.

Eräänä päivänä 2004 sain tietää Ruwaisissa avoinna olevasta laboratoriopäällikön tehtävästä. Minua kiinnosti tämä mahdollisuus. Laitoin hakemuksen sisään ja jäin odottamaan mitä tuleman pitää. Jonkin ajan kuluttua otettiin yhteyttä, alustavasti Borougen edustaja (Staf Faes) halusi järjestää haastattelun. Se pidettäisiin Suomessa Porvoon tuotantolaitoksilla. Vastasin haastattelukutsuun myöntävästi. Sovittuna päivänä belgialainen, Borougen muovitehtaiden tuotantojohtaja (Staf Faes) suoritti haastattelun. Noin viikon kuluttua tuli vastaus Minua ei oltu valittu. Se hiukan harmitti, mutta toisaalta se oli helpotus. ”Minun ei tarvitse laittaa itseäni likoon juuri nyt. Antaa ajan kulua, jos vaikka sopivampi paikka avautuisi”, ajattelin.

Kolmen vuoden kuluttua, eli 2007 otettiin uudelleen yhteyttä Ruwaisista. Nyt oli tarjolla Laboratorio-teknologistin tehtävä. Sama mies, joka haastatteli minua Laboratoriopäällikön tehtävään, soitti Ruwaisista ja ilmoitti tästä avoimesta toimesta Borougen kakkosvaiheeseen liittyvän uuden laboratorion rakennusprojektissa. Vastuualueeseeni kuuluisi toimiminen asiantuntijana uuden laboratorion rakennus-, laiteasennus ja käynnistys projektissa. Tiesin kyllä tästä tehtävästä, mutta ajattelin sen olevan liian vaativa

toimenkuvan perusteella arvioituna. Sanoin hakuajan jo umpeutuneen Ruwaisin muovitehtaiden tuotanto-päällikölle. Hän sanoi: ”Laita vain hakemus sisään.” Minä tein työtä käskettyä ja laitoin hakemuksen e-Maililla ja CV’n liitetiedostona. Seuraavalla viikolla sain vastauksen, jossa minua pyydettiin tulemaan Itävallan pääkaupunkiin Wieniin Borealikes pääkonttoriin. Kerroin asian sihteerilleni. Hän järjesti yhdessä pääkonttorin sihteerin kanssa tapaamisen toukokuulle 2007 Itävaltaan, Borealikes pääkonttoriin. Minulla ei ollut asian suhteen mitään paineita, koska ajattelin, ettei ole mitään hävittävää, jos en pääsekään Ruwaisiin. Viikon kuluttua hakemuksen jättämisestä tuli ehdotus haastattelun ajankohdasta. Hyväksyin sen. Kaikki yksityiskohdat sovittiin lentolippuineen ja hotellin varauksen ja haastattelun ajankohta. Matka Wieniin meni hyvin, vaikka en ollut ennen siellä käynyt. Haastattelussa olivat mukana Borougen puolelta itävaltalainen laboratoriopäällikkö Karl Ebner ja belgialainen muovituotannon johtaja Staf Faes. Haastattelu kesti noin 1,5 tuntia leppoisasti jutellen. Lopuksi haastattelijat ilmoittivat kestävän muutamia päiviä tehdä lopullinen päätös. Oli kuulemma muitakin hakijoita. Haastattelu oli keskiviikkona. Saman viikon perjantaina soi puhelin. Staf Faes Ruwaisista ilmoitti, että ovat valinneet minut tehtävään. Sanoin kiitokset luottamuksesta. Ilmoitin halustani käydä ”previsitillä”, ennen lopullista päätöstä. Tähän suostuttiin.

Previsit ajankohdaksi sovittiin kesäkuu 2007. Lensin Saksan Frankfurtin kautta Abu Dhabiin. Minulle oli varattu huone Rotana Beach hotelliin, joka sijaitsi Abu Dhabi Mallin lähellä. Vastaanotossa oli hyvä ja ystävällinen palvelu.

Seuraavana aamuna otin yhteyttä norjalaiseen Tor Johannesseniin Borealis Abu Dhabin HR päällikköön. Kaikki oli järjestetty valmiiksi tehdasvierailua varten. Minulle oli järjestetty väliaikainen öljypassi. Ilman sitä ei pääse tehdasalueelle. Myöhemmin sain tietää, ettei vierailua tehdasalueella ole läheskään aina järjestetty tutustumiskäyntiin kuuluvaksi. Aamupäivästä lähdin yhdessä HR päällikön kanssa hänen ajaessa maasturillaan (BMW 5) kohti Ruwaisia. Maisemat ennen Ruwaisia olivat ankeat, suurimmaksi osaksi pelkkää hiekkaista aavikkoa. Tien vierustaan oli istutettu palmurivistö suojaamaan hiekkamyrskyiltä.

Ruwaisiin päästyämme menimme Hospital Gaten kautta tehdasalueelle. Minulla oli Siemens niminen kännykkä taskussa, jonka kamera oli deaktivoitu. Vartija ei selityksiäni uskonut, ettei kännykälläni voi ottaa kuvia, siksi se takavarikoitiin tehdasvierailun ajaksi ns. ”Hospital Gaten” vartijoiden koppiin. Tässä episodissa vierähti ainakin puoli tuntia.

Viimein pääsimme laboratorioon. Siellä oli vanhoja tuttuja töissä, mm. Anwar Ghasali, Wawan Ruswandi, Akhlak Divan, Mahimi Ibrahim ja Mohamed Salahuddin. Miehet esittelivät laboratorion. Vaikuttaa lupaavalta ajattelin. Voisin ehkä pärjätä täällä, olivathan pioneeriporukkaan (Ruwais 1.) kuuluneetkin selviytyneet. Tehdasvierailun päätteeksi, vartija palautti matkapuhelimeni.

Ruwaisissa majoituimme uuteen Danat hotelliin. Se oli kaksi vuotta vanha, oli valmistunut vuonna 2005. Seuraavana aamuna palasimme takaisin Abu Dhabiin. Lento Saksaan oli yöllä, siksi majoituin illaksi hotelliin. Hotelli järjesti kuljetuksen omalla limusiinilla lentokentälle. Lähtiessäni

sanoin ilmoittavani lopullisen päätöksen matkalta palattuani, päätös vaatii vielä harkintaa.

Suomeen päästyäni, ilmoitin seuraavana päivänä ottavani tehtävän vastaan ja kaikki järjestelyt tätä tehtävää varten voitiin aloittaa.

Previsiitillä Abu Dhabissa, kesäkuu 2007. Matkalla Borealiksen Lähi-idän HR päällikkö Thor Johannessenin kanssa jossain Abu Dhabin ja Ruwaisin välillä.

Filippiinit, Cebu 30.05.2018.

Omistan tämän kirjan lukijoilleni terapeuttisena
pohdiskeluna uskonnoista ja maailman menosta,
sekä muisteluna kuinka ulkomaankomennus
meni päivästä päivään niin hyvässä kuin
pahassakin. Kirjoittaminen oli mieleni
eheyttämisen projekti.

Erityiset kiitokset vaimolleni Nengille. Hän on mahdollistanut kokemukseni ja tutustumiseni filippiiniläiseen kulttuuriin.

Kiitokset Borealis Polymers Oy'n työtovereilleni ja Abu Dhabi Polymers Companylle mahdollisuudesta työskennellä Borougen monikansallisen yhtiön projekteissa ja tutustua samalla Lähi-itään työpaikkana sekä aasialaisiin ja arabeihin työtovereina.

Kiitos pojilleni Tomille ja Timolle, kun jaksoitte odottaa isää kotiin Suomeen työkomennukseni päättymiseen saakka.

Yhdistyneet arabiemiirikunnat, UAE

Muutto Abu Dhabiin 2007

Viimeisen yön nukuin levottomana Lauran luona. Kello soi 06.30. Heräsin aamuun, jolloin lähtö työkomennukselle Arabiemiraatteihin oli koittanut. Mieleni täytti jännittynyt olo, kuin metsästäjällä saaliin tullessa näkyville pitkän odotuksen jälkeen. Uusi seikkailu alkaa ja vapaus olla niin kuin haluan vailla kenenkään rajat asettavaa valvontaa. Tämä ajatus tuntui kiehtovalta, mutta samalla ristiriitaiselta. Tunteet nousivat pintaan, kun tiesin, että oli jätettävä Suomi ystävineen ja läheisiini pitkäksi aikaa. Laura nukkui vielä makeasti. Katsoin häntä ihaillen ja kerraten mielessäni yhdessä kokemiamme matkoja sekä antoisia kynttilän valossa käymiämme viininhuuruisia keskusteluja maailman menosta. Laskeuduin hitaasti makuuhuoneesta vanhan talon kapeita narisevia portaita myöten alakertaan varoen herättämästä Lauraa. Katsoin keittiön ikkunasta autotallia, jonka sain valmiiksi eilen. Ajattelin: ”Siinä oli mennyt yksi vuosi sitä rakentaessa.” Keitin teetä. Sitä juodessani Laura oli herännyt ja tullut seurakseni keittiöön. Hän soitti Virve Rostin ja Petri Laaksosen

CD levyjä. Valinnat olivat tilanteeseen sopivia kaihomielisiä rakkauslauluja. Emme paljon puhuneet, koska yritimme peittää tunteitamme. Tiesimme mitä tuleman pitää. Pitkä ero toisistamme ja epävarmuus siitä, että kestääkö suhteemme sen yli.

Laura vei minut Helsinki-Vantaan lentokentälle. Sinne saavuimme noin kello 07.50. Lähtöselvityksessä oli pitkä jono Finnairin tiskille. Jonottaessa meni noin tunti. Laura jaksoi saatella minut turvatarkastukseen saakka. Hän kävi välillä laittamassa rahaa pysäköintimittariin. Laukkuni painoi 30 kg, eli oli 10 kg ylipainoa. Jouduin maksamaan 470 € ylimääräistä kaksi kerrosta alempana Finnairin erityisselvitystiskillä. Kyllä harmitti ja valitin tämän olevan törkeää rahastusta. Turvatarkastuksessa oli innokas tarkastaja. Suoritti ruumiintarkastuksenkin.

Finnair lähti portilta kello 19. Päästiin lähtemään noin 30 min myöhässä koneen huollon vuoksi. Kävin tiskillä numero 26 tarkistamassa jatkolento yhteyttä, jos lähtö Helsingistä viivästyy liian paljon. Onneksi sentään päästiin enempää myöhästymättä lähtemään. Ajattelin jo, että ei kai Kreetan myöhästyminen olisi taas ovella, silloin jouduin jäämään Lauran kanssa sinne yhden ylimääräisen yön ajaksi.

Helsingistä Müncheniin katselin pilviä lentokoneen ikkunasta ja kaihon kyynel vierähti poskelleni. Laura on sentään hyvä tyttö, vaikka välillä laittoikin minut lujille. Siinä pilviä katsoessani ajattelin myös mitä kaikkea seikkailuja matkani mahtaa tuoda tullessaan. Vannoin mielessäni, etten tuo matkaltani matkamuistotyttöä Suomeen ja vielä vähemmän olin kiinnostunut tekemään ”Lipposia”, eli saamaan lasta vanhoilla päivilläni.

Saksassa Münchenin kenttä oli helppo liikkuu, koska siirtyminen Abu Dhabin koneeseen oli lyhyt. Kävelin toisen kerroksen passintarkastuksen kautta ja kaikki oli sillä selvää. Etihad koneessa oli hyvä palvelu. Takkinikin laitettiin kaappiin henkariin lentoemännän toimesta. Ennen ruokailua jaettiin menu lista. Ajattelin syödä kanaa. Matka meni rattoisasti musiikkia kuunnellessa ja elokuvia katsellessa.

Abu Dhabin kentällä oli vastassa aasialainen, kiinalaisen tai korealaisen näköinen nainen. Hänellä oli nimikylttini. Menin hänen luokseen ja esittäydyin. Jouduimme odottamaan vielä kahta puolalaista miestä. Kun he saapuivat, menimme yhdessä naisen opastamana ja häntä seuraten kuin kukonpojat konsanaan. Tämä on nyt sitä ”Golden Service” palvelua ajattelin mielessäni. Ensin meidät johdateltiin huoneeseen, jossa otettiin molemmista silmistä kuvat tietojärjestelmän muistiin. Tämä on nyt tätä päivää, biometrinen tunnistaminen on mahdollista. Sain väliaikaisen oleskeluviusumin (Employment Visa). Passintarkastus sujui muutta mutkitta ja samoin laukkuni saaminen hihnalta. Sen surullisen kuuluisan 30 kg painavan laukun kanssa jatkoin matkaani lentokentän tuloaulaan. Hivenen pettynyt olo valtasi mieleni. Minua ei oltukaan vastassa hotellin palveluna, niin kuin previsitillä oli oltu. Keskustelin lentokentän virkailijan kanssa ja hän antoi minulle hotellin numeron, johon minun tulisi soittaa. Hotelli oli Hilton Corniche Residence. Soitin annettuun numeroon. Ystävällisen tuntuinen hotellin vastaanottovirkailija kehotti minua ottamaan taksi. Lentokenttävirailijan kanssa menin ulos jonottamaan taksia. Hän opasti minut ulos taksien jonotuspaikalle. Ulkona oli kuumaa ja silmälasini kostuivat, koska suhteellinen kosteus oli korkea, vastaten kastepistettä

noin +22°C. Taksin ulkoilman lämpömittari näytti +34,0 – +34,5°C. Hotellin vastaanotossa oli asiallinen käytös. Minun Visa elektron kortti ei käynyt maksuvälineeksi vastaanotossa. Pyysivät huomenna maksamaan 75 € takuusumman. Huoneekseni sain Sviitin (Suite) tasoisen kaksion, koska hotelli oli niin täyteen varattu, ettei ollut antaa halvempaa. Kävin syömässä illallisen. Ravintola oli auki kello 22.30 asti. Lähetin Lauralle viestin. ”Heissuli Hauveliini kulta rakas! Olen nyt saapunut onnellisesti perille. Kiitos kun jaksot saatella minut portille saakka. Koneessa katsoin pilviä ja kaihon kyynel vierähti poskelleni. Olet minulle rakas .-) Nallusi.” Tähän Laura vastasi: ”Ihkua että olet päässyt hyvin perille! Nenäliina apuna ajoin lentokentältä kotiin. Hyvää teki olla sienimetsässä ja turista Eijan kanssa. Sinäkin olet minulle rakas! Helliä unihaleja sinne kauas.”

Heräsin aamuyöllä johonkin joikuun, joka kuului ulkoa. Ihmettelin mitä se on. Sitten muistin, ai niin olenkin nyt muslimimaassa. Aamuyön rukoushetki oli käsillä. Hotellihuone oli kylmä, täytyi laittaa pitkä kerrasto päälle. Onneksi otin mukaani. Ei täällä näköjään säästellä energiaa.

Aamiainen oli runsas hedelmiseen ja lämpimine ruokineen. Tämä Hilton Corniche hotelli on täysin ”absoluuttinen” ei alkoholijuomia koko alueella. Toisaalta hyvä niin. Vaikka käytänkin alkoholia harvakseltaan ja vähän kerralla, on nyt paikallaan pitää taukoa juomisesta.

Sain kytkettyä tietokoneeni hotellihuoneen verkkoon. Kävin katsomassa sähköpostit. Ei postia muualta kuin Taloussanomilta ja Applelta.

Esa Kinnunen on suomalainen insinööri, petrokemian tehtaiden kasvatti. Hänelle tarjoutui haastava työtilaisuus Arabiemiraateissa uuden muovitehtaan laboratorion laajennusprojekteissa. Tässä omaperäisessä matkakertomuksessaan kirjan kirjoittaja keskittyy laajennusprojektin aikana monikulttuurisen ympäristön puristuksessa kokemiinsa vapaa-ajan tapahtumiin vakuuttavan totuudenmukaisesti. Hän kertoo yksinäisyydestä, rakkaudesta ja kuohuvasta ajasta pohtien mitä tapahtuu meille ja maailmalle?

